JUCĂTORII ÎN INTIMITATE

UȚU: satisfacțiile întrec, totuși, regretele

Cu trei etape înaintea sfîrșitului campionatului trecut, **Iuliu Uțu, îmi** spunea că mai are de trăit, ca jucător de fotbal, doar trei duminici. L-am privit atunci nedumerit, cu o undă de curiozitate și oarecari emoții. Clipa mi se părea, într-un fel, emoționantă ; căutam să scrutez sub fața sa, pururi jovială, pecetea acelei hotăriri capitale. Nu decizia în sine, ci premeditarea ei, matematic de precisă, era tulburătoare ; mai ales că nu putea fi vorba de vreo consecință inevitabilă a unei stingeri treptate, conformă cu vîrsta. (**Uțu** făcuse un sezon deosebit la noua sa echipă, **Farul**). Gazetărește, știrea a fost înserată la vremea cuvenită, tot atît de lapidar și neașteptat cum se născuse, la rubrica de „confidențe".

...**Ianuarie, 1969.** A mai trecut peste noi o jumătate de an și o jumătate de campionat. **Uțu** a rămas în acest răstimp neclintit în poarta **Farului,** anulînd astfel o declarație spectaculoasă, demonstrînd convingător (prin comportare) pripeala ce o impusese.

— În fond, ce te-a determinat, m-am adresat lui Uțu, să renunți la hotărirea din primăvara anului trecut ?

— Convingerea că mai pot încă juca, și necesitățile clubului. Dar, mai ales, dragostea pentru acest sport căruia i-am rămas fidel timp de 15 ani. Un deceniu și jumătate, între barele porții, de unde am putut privi, evoluînd, două generații de fotbaliști ai Diviziei A. Acești ani mi-au adus satisfacții mari, dar m-au împovărat, desigur, și cu regrete. Puse în balanță, primele sînt însă hotărîtoare. Satisfacțiile, au însemnat toate clipele din teren, acele „90 de minute" fierbinți, cînd nu am ochi decît pentru minge și urechi decît pentru... tribună. Căci pentru mine, cel puțin, publicul înseamnă un cadru necesar și important. Iubesc publicul efervescent, activ, chiar gălăgios. Pro sau contra echipei mele, numai unui astfel de public îi sînt recunoscător, căci mă stimulează. Cel tăcut, cel „neutru", în schimb, îmi transmite apatia lui și atunci, credeți-mă, fac meciuri incolore.

— Și regretele ?

— Regretele sînt legate de nerealizarea mea deplină. Mă gîndesc la faptul că nu am reușit să port nici măcar o dată tricoul echipei naționale A. Am apărat în diverse selecționate, am fost deseori rezerva lui **Voinescu** sau **Ioma** dar m-am oprit mereu înaintea ultimului pas. Cînd titularii s-au retras din activitate, am îndrăznit, în sfîrșit, satisfacția supremă, dar, vai, tocmai în perioada aceea propice am fost ținut — nejustificat, cred eu — aproape trei ani (1963—66) pe tușă, la **Dinamo.** Îmi dădeam seama, cu disperare, că trenul meu plecase din gară, iremediabil, și atunci am plecat și eu la **Farul** să dovedesc măcar contrariul acelora care s-au îndoit de mine.

Oricum, acestea nu mi le poate lua nimeni...

Și Uțu așează pe masă două cataloage. Le răsfoiește zîmbind, cu gesturi aproape tandre. Sînt tăieturi din presă ; constat ulterior că într-adevăr tot ce s-a așternut pe hîrtie de ziar în legătură cu numele său, a fost adunat și clasat cu migală în dosarele acelea voluminoase. Peste litere mărunte, titluri îndrăznețe, laudă, de regulă, protagonistul. El este, pe rînd, „îngerul păzitor", „salvatorul echipei", „acrobatul", „temerarul" etc. Și Uțu, aprinzîndu-se, se dăruie narațiunii, derulînd cu har un film lung și bogat în evenimente. Răzbate ușor, dragostea sa pentru fotbal, recunoștința ce-i datorează, conștiința de a nu-l fi onorat poate mereu, așa cum s-ar fi cuvenit. Vorbește mult despre postul său de portar (**„Să știți că o echipă este formată din 10 jucători de cîmp și un... artist"**), despre criteriul în stare să clasifice definitiv jucătorul nr. 1 (**„Clasa unui portar o dă capacitatea de a face într-un sezon cel puțin 4—5 meciuri senzaționale, în care să-și salveze literalmente echipa. De aceea, pe Voinescu, nimeni nu l-a judecat după cele cîteva goluri parabile pe care un mediocru le-ar fi oprit, ci după numeroasele partide în care s-a comportat într-adevăr miraculos"**). Ajungînd la perioada din urmă, o ușoară oboseală, o nuanță de resemnare se desprinde abia perceptibil și poate fără voia sa. (**„Apăr mai mult din rutină"** sau **„Sînt prea bătrîn ca să mai sper la..."**).

— După ce hotărirea de astă-primăvară se va traduce, totuși, în fapt, ce semnificație va avea stadionul pentru dumneata?

— V-am spus atunci și nu m-am răzgîndit : voi deveni arbitru. Mai am încă pagini albe în caietele mele cu amintiri și nu se poate spune că arbitrii nu au și ei partea lor din cerneala dv. de tipar.

Surprind o fotografie, înfățișîndu-l pe portarul **Uțu** într-o robinsonadă vitejească. Este, prin urmare, un om curajos, O, da, **Uțu** va deveni cu siguranță și un bun arbitru de fotbal.

Ion CUPEN

NUNWEILLER IV și transferul său băcăuan

Jucător la Dinamo București, *el era unul din cei șase frați* Nunweiller. *Deținea rangul al patrulea în ordinea familială și, spre o mai bună identificare nominală, purta diminutivul* „Lică". *Alături de* Nelu *și de mezinul* Radu, Lică *alcătuia trio-ul pe care bătrînul mecanic* Nunweiller *îl dăruise echipei din șoseaua* Ștefan cel Mare.

O serie de accidentări și iată-l pe Lică Nunweiller *transformat în „rezervă" cu acea psihologie deprimantă a jucătorului din ce în ce mai rar utilizat în angrenajul echipei.*

Cînd în vara anului 1967, dinamoviștii din Bacău *s-au gîndit să-și întărească echipa,* Nunweiller IV *a luat o hotărîre curajoasă : va fi tot dinamovist, dar nu în București care atrag ca un magnet orice vedetă provincială ci în urbea cîntată a lui Bacovia.*

Prin acest transplant, Lică *n-a simțit nici chiar perioada atît de pernicioasă a „refugiului" inimii sale largi și cuprinzătoare. Laborios și tenace, el s-a impus de la primul meci, cu* Steaua, *cînd a făcut o partidă memorabilă. Startul bun l-a impulsionat și mai mult de-a lungul celor trei sezoane sportive pe care le-a trăit ca într-o viață nouă. A cîștigat repede stima colegilor de echipă, aprecierea antrenorului, dar și dragostea suporterilor băcăuani care l-au adoptat ca pe unul de ai lor. Lică a devenit o piesă dintre cele mai utile în mecanismul dinamovist, s-a identificat total cu aspirațiile echipei, contribuind la menținerea ei în primul eșalon al campionatului. Stîlp de nădejde al apărării,* Lică Nunweiller *a reușit ca, prin calmul netulburat, prin clarviziunea sa tactică, să devină și un sfătuitor al celorlalți coechipieri. Toate aceste calități i-au adus banderola albă a căpitanului de echipă. S-a impus colegilor și prin seriozitatea arătată în pregătire, dar și prin viața sobră ce constituie un minunat exemplu pentru toți ceilalți, cărora tentațiile le întind seducătoare mreje...*

În această „a doua tinerețe" sportivă pe care o trăiește, Lică *și-a realizat un alt vis obsedant : să facă din nou parte din echipa reprezentativă. El a îmbrăcat tricoul național la* Linz *în partida cu selecționata* Austriei *și a dat dovadă că postul de fundaș central, atît de bine reprezentat de numeroși titulari, își are în el încă un candidat de nădejde.*

Refăcîndu-și singur pasionanta lui biografie sportivă, blondul fundaș băcăuan ne evoca și secvențe mai puțin luminoase...

— „În Capitală, îmi împărțeam timpul între stadionul din șos. Ștefan cel Mare și sălile Institutului de cultură fizică, unde eram student. Acum la Bacău aproape tot timpul meu îl afectez fotbalului. Nu pot omite însă meritele antrenorului nostru, Dumitru Nicolae-Nicușor, care pe lîngă pregătirea zilnică în comun, se ocupă de fiecare jucător în parte. Cu mine a lucrat în mod special pentru dezvoltarea vitezei și detentei și acestea au contribuit esențial la redobîndirea formei mele sportive. Cu regularitate de metronom și cu perseverența vestitei „picături chinezești" antrenorul nostru aplică fiecăruia dintre noi tratamentul cuvenit spre a putea să ne realizăm la nivelul cel mai înalt posibil... Așa se explică faptul că după un început nu tocmai strălucit echipa noastră a urcat încet, dar sigur, treptele clasamentului pentru a se situa la sfîrșitul toamnei pe locul 7. Sînt convins, *ținea să adauge Lică, cu hotărît accent de optimism,* că și finalul campionatului ne va găsi pe același loc, dacă nu mai sus".

Acum, la început de an, Lică Nunweiller *și soția sa așteaptă să le vină pe lume primul copil.* „Dacă va fi băiat, el va întregi ca un nou succesor suita de jucători ai familiei Nunweiller. Primul dar pe care i-l voi aduce la leagăn va fi o minge de fotbal".

— *Speranțe pentru „'69" ?*

— Pe plan sportiv, voi munci cu toată ardoarea spre a intra din nou în obiectivul selecționerilor. Cei 30 de ani pe care-i am nu constituie o frînă ci, dimpotrivă, un plus de experiență și devotament puse în serviciul fotbalului".

Lică Nunweiller *explică apoi și schimbarea la față" a formației băcăuane :*

— „Această nouă perioadă de afirmare a echipei noastre se datorește în bună parte antrenorului ca și muncii intense pe care toți jucătorii o depunem spre a practica cu succes un joc colectiv care — chiar lipsit de vedete — poate să ne impună în fotbalul românesc formînd personalitatea întregului „11" cu un stil propriu de joc. Și acest proces evolutiv elimină de la sine pe cei ce nu se integrează în pinioanele perfect îmbinate ale acestui „perpetuum mobile" care este jocul modern.

Gh. N.

FLORIN DUMITRESCU o eternă rezervă?

În echipa care a cucerit primul loc în clasamentul turului de toamnă, debutase și un tînăr, **Florin Dumitrescu,** al cărui joc pe extremă încîntase pe suporterii arădeni și chiar pe antrenorul echipei **U.T.A., N. Dumitrescu.** Ochiul acestuia „văzuse" în jucătorul de 22 de ani, un real talent, în care își pusese mari nădejdi pentru viitor...

Dar, acest viitor a devenit, dintr-odată tot mai îndepărtat și mai incert. După elogiile inițiale, **Florin Dumitrescu** n-a mai apărut de loc în meciurile oficiale ale U.T.A.-ei. Prezența lui era consemnată numai pe foile de arbitraj, printre cele patru rezerve obligatorii. În cazurile fortuite, de accidentări sau slabă comportare a unui titular, cel care primise numele de Dumitrescu **IV,** mai era chemat uneori să-și lepede treningul spre a juca pe postul cu nr. 11.

Care să fie, oare, explicația ?

Ea nu ne-a putut fi furnizată nici chiar de către „eterna rezervă", care a ținut să remarce numai următorul fapt :

— „În meciurile amicale ale echipei noastre, sînt totdeauna utilizat. Și, după cît simt eu, nu joc tocmai rău : nici publicul, nici colegii de echipă și nici chiar antrenorul nostru atît de priceput, N. Dumitrescu, n-au ce să-mi reproșeze pentru modul în care mă achit de sarcinile mele pe extremă.

Probabil că introducerea mea în echipă, la meciurile oficiale, chiar ca substituit întîmplător al lui Moț, ține de unii factori imponderabili, care sînt greu de descifrat... Sigur, însă, că rămînerea îndelungată pe „banca rezervelor" îmi creează complexe, care ar putea fi de-a dreptul fatale pentru viitorul meu fotbalistic".

Dar, **Dumitrescu IV,** dacă vrea să calce pe urmele celorlalți trei antecesori (printre ei se află chiar actualul lui antrenor, care era **Dumitrescu III)** nu trebuie, în primul rînd, să-și piardă speranța. Are datoria să persevereze, să-și continue pregătirea cu aceeași seriozitate ca pînă acum și, mai ales... să nu ia hotărîrea, așa de repede, de a se transfera la o echipă bucureșteană...

— „Părinții mei locuiesc în Capitală. Iar eu și cu soția mea așteptăm, în curînd, un copil". Acel copil ar putea fi un băiat, care să preia ștafeta de la tatăl său, spre a deveni **Dumitrescu V.**

Pînă atunci, **Dumitrescu IV** a primit o mică satisfacție : la sondajul făcut între colegii de echipă, el a fost indicat ca titular posibil al campioanei de toamnă, ca fiind un bun jucător tehnic.

Așadar, băiatul pornit de pe terenul Regiei din București : care a putut face primele pase cu **Dumitriu II,** are încă în față un întreg viitor. Satisfacțiile nu vor întîrzia. Ele trebuie numai să fie așteptate cu răbdare și fără nici o fisură în procesul de pregătire.

S. BRAȘOVEANU